

С оглед на това обстоятелство и събрания и систематизиран материал от Сливенско, в който преданията за хайдути представляват съществена част, тук употребата на термина хайдушки фолклор ще бъде в смисъла на системното единство на хайдушките песни във всичките поетични разновидности: епос, лироепически и лирически произведения, балади и хайдушкото предание с неговите варианти.

Вторият важен момент се отнася до термините мит и история. Едва ли едно такова изследване може да има претенцията да разкрие същността на хайдушкия фолклор изцяло в „класическия“ смисъл на тези понятия.

Тук митът и митичното ще се разглеждат не толкова и единствено като остатък от архаичните му форми, а повече като наследено светоусещане, върху което се развиват следващи варианти във фолклорните произведения, като база за изграждане на нова образна система. Като се имат предвид основните характеристики на хайдушкия фолклор, числящи го към така наречения късен епос и принципите му на взаимодействие с по-ранните епически форми,⁶⁶ не може в него да се търси митът в класическия му смисъл за обяснение на света. От друга страна, не са малко податките за наличие на митологично мислене, на съхранени митологични знания и представи и тяхното възпроизвеждане в отделните етапи от развитието на хайдушкия фолклор.

Подобни уговорки са необходими и относно взаимоотношенията хайдушки фолклор и история. Или по-точно за мястото на историята в хайдушкия фолклор. В него конкретно-историческото добива по-реални и ясни измерения, историческата информация става по-конкретна и реално съизмерима с историческото събитие и личност. Историческата личност не се уподобява задължително и изцяло на своя митичен образец, а само притежава някои негови качества. Но, независимо че хайдушкият фолклор е носител на немалко историческа информация и дори притежава определена степен хроникалност, това не е достатъчен довод да се счи-